

telnosti uhelná dávka od měsíce února 1922, tedy jen dávka uhelná, která podle Šu 216 čís. 2 ex. ř. má výsadní přednosti. Jelikož dávka tato činí s příslušenstvím požívajícím stejného pořadí úhrnem 19.743 Kč 53 h, tedy daleko přesahuje rozdělovací podstatu 2.228 Kč 19 h, není stěžovatelka ani dotčena tím, že prvý soud ve stejném pořadí přikázal na jinou pohledávku československého eráru 19 Kč 07 h přes to, že tato pohledávka byla přihlášena v pořadí knihovním, jak správně zdůraznil již rekursní soud. Na odůvodnění toho, že k dávce uhelné při rozvrhu nejvyššího podání, správně rozdělovací podstaty, vůbec nemělo býti přihlíženo, odkazuje dovolací recurs též na ustanovení Šu 172 ex. ř. citovaného v Šu 216 čís. 2 ex. ř., ale přehlíží jednak, že zadrželá uhelná dávka podle výtahu z pozemkové knihy částkami 4.087 Kč 10 h a 945 Kč 82 h, tedy penízem rozdělovací podstatu převyšujícím, zástavním právem byla zajištěna, jednak, že rekurentka není vymáhající věřitelkou, byť i v rekursu proti rozvrhovému usnesení neprávem se tak označila. Než stěžovatelka nemá pravdu ani v tom, že také pohledávkám bratrských pokladen přísluší výsadní pořadí podle Šu 216 čís. 2 ex. ř., a že jí tedy příslušela alespoň poměrná částka z rozdělovací podstaty. Jak sluší postupovati, když se rozděluje výtěžek z dražby dolu nebo jiného předmětu horního vlastnictví, stanoví § 246 ex. ř., jenž jest doplňkem Šu 216 ex. ř. Podle výslovného předpisu Šu 246 ex. ř. jest však zaplatiti pohledávky tam pod čís. 1—4 uvedené a mezi nimi na třetím místě i pohledávky bratrských pokladen před pohledávkami v Šu 216 čís. 4 ex. ř. uvedenými a ne snad před pohledávkami uvedenými v Šu 216 čís. 3 ex. ř. Z toho plyne nad veškeru pochybnost, že pohledávky bratrských pokladen stejné přednosti s pohledávkami uvedenými v Šu 216 čís. 2 ex. ř. nepoživají a že tedy návrh dovolacího rekursu na poměrné rozdělení podstaty mezi Československým erárem (uhelná dávka) a stěžovatelkou v zákoně opory nemá. Opačný názor nelze shledati ani v rozhodnutích nejvyššího soudu vídeňského, kn. jud. čís. 144 a 150, k nimž se dovolací recurs odnáší, ani se k němu nekloní nauka, která naopak hájí názor shora uvedený a za platnosti Šu 246 ex. ř. jedině možný (Neumann, komentář k exekučnímu řádu, Vídeň 1909—1910 str. 703; Lehmann, Die Zwangsversteigerung nach der österreichischen Exekutionsordnung, Vídeň 1906, str. 361 pokud se týče 378).

Čís. 5369.

Pozemková reforma.

Do usnesení, jímž určena náhrada, příslušející pachtýři (§ 43 a) náhradového zákona), jest pachtýř oprávněn si stěžovati.

Uznal-li vlastník nároky pachtýřovy na náhradu investic, meliorací a hnojiv, jest postupovati dle Šu 43 a), nikoliv dle Šu 50 a) náhr. zák.

Do náhradové knihy nepatří pohledávky, jež jest vyplatiti hotově. Rozvrhový soud musí v rozvrhovém usnesení ohledně každé jednotlivé pohledávky vysloviti, zda ji přikazuje k placení, či ku převzetí. Pouze hyperochu soud prostě přikáže a přenechá Státnímu pozemkovému úřadu, zda ji vyplátí hotově či zapíše ji do náhradové knihy. K hotovému placení jest kromě pohledávek veřejnoprávních přikázati jiné po-

hledávky za podmínek §u 223 ex. ř. Stačí však, když věřitel prohlásí při rozvrhovém roku, že žádá hotové vyplacení. Pozemkový úřad není oprávněn určovatí předem, které pohledávky jest zapsati do náhradové knihy.

(Rozh. ze dne 14. října 1925, R I 838/25.)

Státní pozemkový úřad přiznal dle §u 43 a) zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 329 sb. z. a n. ve znění zákona ze dne 13. července 1922, čís. 220 sb. z. a n. Maxu M-ovi, bývalému pachtýři zabraného dvora, za stavební investice, meliorace a animální hnojiva celkem 39.665 Kč 31 h a uvedl dále v předposledním a posledním odstavci:

Ježto přejímací cena za dvory bude dle §u 47 náhr. zákona příslušným soudem rozvržena a zástupci vlastníka si činí nárok na shora uvedené pachtýřům jménem investic, meliorací a náhrad za animální hnojiva přiznané obnosy z titulu příslušných pachtovních smluv, bude dožádán soud rozvrh provádějící, by ve smyslu §u 50 a) náhr. zák. poslední odstavec tyto nároky odkázal ku projednání pořadem práva soukromého.

Jménem investic, meliorací a náhrad za animální hnojiva přiznané obnosy, pokud tvoří dle §u 50 a) náhr. zákona soudem provádějícím rozvrh právoplatně určenou pohledávku uvedených pachtýřů proti státu, předpokládá, že přejímací cena nebude vyčerpána pohledávkami v §u 59 náhr. zákona uvedenými, budou ve smyslu §u 60 náhr. zákona první odstavec, poslední věta zapsány jako dluh státu do náhradové knihy.

Soud první stolice (zemský soud v Praze) nevyhověl rekursu, jež vznesl pachtýř společně s vlastníkem zabraného majetku. Rekursní soud jich rekursu vyhověl a napadené usnesení, pokud se týkalo odkázání náhrady na pořad práva a jejího zápisu do náhradové knihy změnil v ten způsob, že pachtýři přikázaná náhrada za meliorace, investice a animální hnojiva 39.665 Kč 31 h přiznává se v zákonném pořadí k hotové výplatě po pravomoci rozvrhového usnesení. Důvod y: S názorem prvního soudu, že se stěžovatel vzdal stížnosti, souhlasiti nelze. V protokolu, sepsaném dne 14. března 1924 u Státního pozemkového úřadu v Praze vzdal se sice Max M. stížnosti do příslušného rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, leč toto vzdání mohlo se vztahovati jedině na výši požadované náhrady 39.665 Kč 31 h, ohledně které dohoda se stala. O poukázání náhrady na pořad práva a jejím zápisu do náhradové knihy nebylo při sepisování protokolu vůbec jednáno. Rozhodnutí o tom stalo se teprve na základě prohlášení zástupce majitele statku v nepřítomnosti stěžovatelově a proto také vzdání se stížnosti nemohlo se na tyto dvě skutečnosti vztahovati. Nelze proto z tohoto důvodu stěžovateli upříti právo ku stížnosti. Zástupce majitele velkostatku sice při vyjednávání o výši náhrady prohlásil, že souhlasí s výší náhrad, nesouhlasí však, by náhrady byly pachtýřům přiznány, poněvadž na náhrady ty činí si nároky z důvodů pachtovních smluv, a žádal, aby byli pachtýři se svými nároky soudem rozvrh provádějícím odkázáni ku projednání na pořad práva. Dle toho Státní pozemkový úřad požádal ve smyslu §u 50 náhr. zákona soud rozvrh provádějící, aby pachtýř s náhradou byl poukázán na pořad práva. Tento důvod však odpadl, ježto

zástupce majitele velkostatku, byv dodatečně vyslýchán, prohlásil, že s výplatou náhrady přímo pachtýři souhlasí, poněvadž se s ním ohledně nároků z pachtovní smlouvy úplně dohodl. Výslovně pak uvedl, že prohlášení v protokolu ze dne 14. března 1924 týkalo se všeobecně všech pachtýřů panství a že při něm nebyl vzat zřetel na zvláštní dohodu před tím zástupci majitele panství s Maxem M-em ujednanou. Tuto dohodu Státní pozemkový úřad ve vyjádření ze dne 5. listopadu 1924 doznává a také ze spisů Státního pozemkového úřadu vyplývá stanovení ceny přejímací. Z toho plyne, že všeobecné prohlášení v protokolu ze dne 14. března 1924 se na Maxe M-a nevztahovalo. O pozdější změnu v souhlasu stran se tu nejedná, nýbrž spíše o nedorozumění při sepisování protokolu, které však nemůže býti na újmu stranám. Neměl proto také soud dožádán býti, by Max M. se svým nárokem poukázán byl na pořad práva, nýbrž povinností Státního pozemkového úřadu bylo, by ohledně vyšetřené náhrady ve smyslu §u 43 a) náhr. zák. učinil soudu pouze návrh, aby pohledávku pachtýřovu zařadil v rozvrhu přejímací ceny za pohledávky knihovních věřitelů věcně oprávněných a za nároky podle §u 50. Soud rozvrhuje přejímací cenu dle zásad o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti v dražbě prodané, pokud zákon náhradový nestanoví odchylek (§ 47 zák. náhr.). Platí tedy pro rozvrh přejímací ceny předpisy exekučního řádu o rozvrhu nejvyššího podání za vydražené nemovitosti. Rozvrh má za účel přejímací cenu rozdělití a oprávněným přikázati. A poněvadž v tomto případě jedná se jen o rozvrh přejímací ceny, která záleží z hotovosti, nemohou nároky stěžovatelovy jinak přiznány býti než ku hotovému zaplacení, když zákon náhradový žádných předpisů o výplatě náhrady nemá. Zákon náhradový také nestanoví, že náhrada má býti jako dluh státu zapsán do náhradové knihy. Výmínečných ustanovení o zápise do náhradové knihy nelze na tuto náhradu použiti. Že tomu tak jest, vyplývá z ustanovení §§ 47 a 60 a 61 náhr. zák., kde výslovně se stanoví, které pohledávky pokud se týče přejímací cena mají býti do náhradové knihy zapsány. Také by tím účel rozvrhu byl úplně zmařen. Zápis do náhradové knihy má účel zajišťovací. Toho však zde není zapotřebí, když náhrada za jiné nároky neručí.

Nejvyšší soud změnil ustanovení předposledního a posledního odstavce usnesení Státního pozemkového úřadu v ten rozum, že 1. předposlední odstavec nahradil tímto ustanovením: Ježto přejímací cena za dvory bude dle §u 47 náhr. zákona příslušným soudem rozvržena a zástupci vlastníka výslovně souhlasili, aby pachtýři Maxu M-ovi jménem investic, meliorací a náhrad za animální hnojiva přiznaný obnos 39.665 Kč 31 h přikázán byl přímo tomuto pachtýři, učini Státní pozemkový úřad soudu rozvrhujícimu přejímací cenu návrh, by pohledávku tuto zařadil v rozvrhu přejímací ceny za pohledávky knihovních věřitelů, věcně oprávněných a za nároky podle §u 50 náhr. zákona; 2. poslední odstavec zrušil a z rozhodnutí Státního pozemkového úřadu vymítil.

D ů v o d y:

Především dlužno řešiti otázku, zda přísluší pachtýři stížnost, neboť, byla-li by nepřipustna, musila by býti odmítnuta a to z úřední po-

vinnosti, třeba že dovolací stížnost Státního pozemkového úřadu nepřipustnost neuplatňuje. První otázkou, kterou se nižší stolice vůbec nezabývaly jest, zda zákon přiznává pachtýři stížnost, a sluší ji řešiti tím spíše, že sám vlastník bral oprávnění pachtýře k stížnosti v pochybnost a jen proto se k jeho stížnosti, jak v přístupu svém k ní výslovně prohlašuje, připojil, by ji udržel svou legitimací. Leč po názoru Nejvyššího soudu je náhled ten mylný a pachtýři stížnost přiznati dlužno. Znění zákona je sice dosti obojetné, avšak duch zákona nepřipouští pochybnosti. Práví sice § 46 (1) n. zn. náhr. zákona všeobecně, že stížnost do určené přejímací ceny přísluší vlastníku a oprávněným z knihovních práv, takže by dle toho pachtýři, jenž pachtovní právo své nemá v knihách vtěleno, nepřislušela. Avšak § 43 a) předposlední a poslední odstavec téhož zákona stanoví, že o stížnosti do rozhodnutí Státního pozemkového úřadu o náhradě příslušející pachtýři za strojená a animální hnojiva platí obdobně právě předpisy §u 46. Slovem »obdobně« je vyjádřeno, že jako v §u 46 přísluší stížnost proti určení ceny nemovitosti vlastníku nemovitosti, tak má zde příslušet pachtýři proti určení náhrady pachtýři příslušející, neboť jako tam vlastník, je zde zase pachtýř předním a hlavním interesentem. Kdyby byl zákon nechtěl zde přiznati oprávnění k stížnosti pachtýři, nemusil by byl, pokud jde o animální hnojiva (poslední odstavec), o stížnosti vůbec mluvit a na § 46 odkazovati, protože vlastníku přísluší stížnost právě již dle tohoto §u, ježto mu přísluší do přejímací ceny za nemovitost a cena ta právě v sobě obsahuje i náhradu za animální hnojiva. Za to, co se týče strojených hnojiv, vůbec jest interesentem jen pachtýř, protože náhrada za tato hnojiva nepojímá se do přejímací ceny, i nemůže tedy odkaz na předpisy §u 46 ohledně stížnosti míti jiného významu, než že tím oprávnění k ní má býti přiznáno právě jemu. Ovšem, pokud jde o náhradu za investice a meliorace chybí v §u 43 a) odst. (1) a (2), které o nich jednají, podobný odkaz na § 46, ale to jest jen nedopatřením redakčním, což na výsost dokazuje právě poslední odstavec §u 43 písm. a) jednající o náhradě za animální hnojiva, neboť jako tuto, také tam náhrada pojímá se do přejímací ceny, kterou zvyšuje a přísluší-li pachtýři stížnost tuto, musí mu příslušet také tam. A vůbec, kdyby se zákon ani v posledních dvou odstavcích §u 43 a) o stížnosti nezmiňoval, musila by oprávnění k ní, pokud jde právě o náhrady tohoto §u, přiznána býti pachtýři vždy z toho důvodu, že je v této příčině právě on buď jediným, nebo aspoň předním a hlavním interesentem a § 9 nesp. říz., jenž tu dle §u 46 (4) náhr. zákona platí, stížnost přiznává vůbec každému interesentu.

Ve věci samé toto: Rekursní soud rozhodnutí první stolice, správně řečeno tedy také rozhodnutí Státního pozemkového úřadu změnil v ten rozum, že náhradu pachtýři určenou na 39.665 Kč 31 h: ad 1. přímo v zákonném pořadí přiznal, t. j. ve smyslu jeho důvodů přikázal, a to ad 2. k hotovému zaplacení po pravomoci rozvrhového usnesení, což obě napadá stížnost Státního pozemkového úřadu. Tu dlužno především poznamenati, že rekursní soud má omylem za to, že jde o rozvrh přejímací ceny. Vskutku nejde o soudní usnesení rozvrhové dle §u 47 náhr. zákona a tudíž o stížnost dle §u 52 téhož zákona, nýbrž o rozhodnutí Státního pozemkového úřadu ve smyslu §u 44 (1) a tudíž o stížnost

dle §u 46. Ad 1. Pochybil tedy rekursní soud, když náhradu přímo v zákonném pořadí přiznal, kdežto šlo jen o to, jaký návrh bude míti Státní pozemkový úřad, až bude žádat za rozvrh přejímací ceny (§ 47 odstavec prvý), učiniti rozvrhovému soudu: zda, jak napadené rozhodnutí Státního pozemkového úřadu učiniti chce, návrh na odkázání nároků pachtýřových dle §u 50 a) poslední odstavec na pořad práva, protože jich vlastník neuznal, či návrh dle §u 43 a) (2) a (5), by soud v budoucím rozvrhu zařadil je na místě tam stanoveném, ježto vlastník je uznal a s tím souhlasí. Rozhodnutí záviselo tedy od uznání vlastníka a, když rekursní soud uznání to zjistil, měl uznati na návrh poslední a v tom smyslu změnit rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, jak se zde shora ad 1. stalo. Tuto mez však rekursní soud překročil a v té míře tedy rozhodnutí jeho neobstojí, k čemuž doložiti dlužno, že přiznávati nároky v zákonném pořadí nemá smyslu, když se ještě neví, zda se na ně v tom pořadí vůbec dostane. Avšak také Státní pozemkový úřad nemá pravdu, trváje na tom, že v rozhodnutí svém správně slíbil návrh na odkázání nároků pachtýřových na pořad práva, a žádá obnovení svého výroku. Rekursní soud právem dal opatřiti prohlášení vlastníka ohledně uznání nároků pachtýřových, protože to měl učiniti již Státní pozemkový úřad, když si v té příčině obsah protokolu ze dne 17. listopadu 1923 s protokolem ze dne 14. března 1924 odporují. Poněvadž pak výsledkem zástupců vlastníka vyšlo na jevo, že vlastník opravdu svoluje k uhrazení nároků pachtýřových z přejímací ceny, je tu případ §u 43 a) odst. (2) a (5) a nikoli případ §u 50 a) poslední odstavec. Nač také nutiti strany na pořad soudního sporu, když sporu mezi nimi není? A jaký má Státní pozemkový úřad zájem na tom, by se věc mezi pachtýřem a vlastníkem nevyřídila dobrovolně, nýbrž po zlém, sporem. Žádný. On sám uplatňuje jen to, že se musil řídit posledním tehdejším prohlášením vlastníka. Ale i kdyby v tom pravdu měl, ač nemá, protože při bedlivém přihlédnutí bylo vidět, že prohlášení to nechtělo se vztahovati na M-a, že je to jen nedorozumění, když ho nevyjímá, přece by to nebylo žádnou překážkou, by se nyní, když se prohlášení vlastníka změnilo, změnil také příslušný výrok v rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, zvláště když toto pořadí ještě nenabylo právní moci a novoty v nesporném řízení jsou v období opravném dovoleny.

Ad 2. Tu jsou nižší stolice opětně na sporu. Prvý soud má se Státním pozemkovým úřadem, který ten názor hájí i v dovolací stížnosti, za to, že hotově platiti jest jen ty požadavky, ohledně nichž to zákon náhradový výslovně stanoví (§§ 49 a 60 mimo § 43, jenž s rozvrhem nemá co činiti), ostatní že může Státní pozemkový úřad dáti zapsati do náhradové knihy. Oproti tomu pachtýř a rekursní soud jsou mínění přímo protichůdného, že naopak do náhradové knihy zapsány býti mohou jen ty požadavky, ohledně nichž to zákon výslovně stanoví, ostatní pak že zaplatiti jest hotově. Poněvadž ohledně náhrady pachtýři za investice, meliorace a animální hnojiva nemá zákon žádného ustanovení v tom směru, jest na bíledni, že se názory ty nemohou sejíti. Ale obojí tyto vývody nejsou místny, ba řešení této otázky vůbec sem nepatří a neměl je Státní pozemkový úřad do svého rozhodnutí vůbec pojímati, neboť

je to nejen předčasné, nýbrž přisvojil si tím Státní pozemkový úřad pravomoc, která nenáleží jemu, nýbrž rozvrhovému soudu a to teprve při sdělávání rozvrhového usnesení, jak nade vši pochybnost plyne z těchto předpisů náhradového zákona: Dle §u 59 tvoří náhrada za převzatý majetek, pokud není vyčerpána při soudním rozvrhu pohledávkami třetích osob, pohledávku vlastníka vůči státu. Dle §u 60 jakmile rozvrhové usnesení nabylo moci práva, povinen je Státní pozemkový úřad veřejnoprávní pohledávky v rozvrhovém usnesení k placení přikázané, jakož i služební platy a mzdy §u 49 hotově vyplatiti, oproti tomu kapitály pohledávek přikázaných (v rozvrhovém usnesení) k převzetí dáti zapsati do náhradové knihy. Dle §u 61 zbytek náhrady na vlastníka dle rozvrhového usnesení vypadající může Státní pozemkový úřad vyplatiti vlastníku buď hotově nebo dáti zapsati do náhradové knihy. Z toho plyne dvoji: jednak že rozvrhový soud v rozvrhovém usnesení ohledně každé jednotlivé pohledávky musí vysloviti, zdali ji přikazuje k placení nebo k převzetí, a že jedině, co se týče hyperochy, vlastníku připadající, takového výroku neučiní, protože to není právě pohledávka, nýbrž hyperocha a že ji tedy prostě přikáže a Státnímu pozemkovému úřadu přenechá, by dle §u 61 sám stanovil, zda ji vyplatí hotově, či zapíše ji do náhradové knihy, jednak, že z pohledávek z přejímací ceny («náhrady») přikázaných dá Státní pozemkový úřad zapsati do náhradní knihy jen ty, které přikázány byly v rozvrhovém usnesení k převzetí (§ 60), tak že pak také jen tyto rozumějí se v §u 69, jenž jedná o výpovědi pohledávek v náhradové knize zapsaných. To zajisté odpovídá povaze věci, neboť do náhradové knihy dle povahy věci nepatří zajisté pohledávky, jež dlužno hotově vyplatiti, nýbrž jen pohledávky, jež ponechány byly státu úvěrem, t. j. přikázány k převzetí. Musí tedy Státní pozemkový úřad s výrokem ad 2) počkati, až rozvrhový soud vydá rozvrhové usnesení, a může teprve podle toho, zda soud ten pohledávku, o niž jde, přikáže k hotovému vyplacení, či k převzetí, učiniti opatření, by byla vyplacena neb zapsána do náhradové knihy. Ale ovšem zákon náhradový neřeší nikde, ani v §u 60, otázku, které pohledávky má rozvrhový soud přikázati k převzetí, nýbrž jen praví v §u tom, že pohledávky veřejnoprávní a — to praví zde již po druhé, nebo jednou to řekl již v §u 49 — pohledávky z poměru služebního vyplatiti (a tudíž i přikázati) jest hotově, kapitály soukromoprávních pohledávek k převzetí přikázané však že má Státní pozemkový úřad dáti zapsati do náhradové knihy. Než nepotřeboval otázku sám řešiti, neboť je řešena již jinde a zákon na toto řešení odkázal: předpisujeť v §u 47 (1), že soud rozvrhne přejímací cenu dle zásad o rozvrhu nejvyššího podání za nemovitosti v dražbě prodané, pokud sám nestanoví odchylek, těmito zásadami však jsou předpisy §§ 216, 217 ex. ř. nesoucí nápis »všeobecné zásady rozvrhové« a §§ 218—228 ex. ř. nesoucí nápis »ustanovení zvláštní«, t. j. zásady zvláštní, mezi nimiž jest i předpis §u 223 stanovící, co se mimo případ nároků na opětuující se dávky, pohledávek podmíněných a pohledávek simultanních (§§ 219—222 ex. ř.) vyžaduje k tomu, by pohledávka přikázána byla k hotovému zaplacení, což ovšem se vztahuje při rozvrhu přejímací ceny pouze na pohledávky soukromoprávní, protože veřejnoprávní musí dle §u 60 přikázány býti hotově, což

právě je jedna z odchylek v §u 47 (1) zmíněných. § 223 ex. ř. předpokládá ovšem, že, má-li býti pohledávka přikázána k hotovému placení, muselo hotové placení býti v čas, t. j. dle §u 171 odstavec druhý ex. ř. nejpozději 8 dní před dražebním rokem žádáno. Důvodem této lhůty je, by vydražitel věděl, které pohledávky bude musiti hotově platiti, a dle toho se při dražení mohl zaříditi. Tento důvod při rozvrhu přejímací ceny odpadá a stačí tedy, když věřitel prohlásí při rozvrhovém roku, že žádá hotové vyplacení. Teprv tedy podle toho, jak se věřitel, o něhož jde, při rozvrhovém roku zachová, zda vyplacení požádá, čili nic, rozhodne rozvrhový soud, zda se pohledávka jeho přikazuje k hotovému vyplacení či ku převzetí, a jen, bude-li přikázána ku převzetí, bude na Státním pozemkovém úřadě, aby ji dal zapsat do náhradové knihy (§ 60). To zajisté odpovídá povaze věci a úmyslu zákonodárce, neboť jde jen o provedení pozemkové reformy; ukládá-li tedy zákon jisté oběti, ukládá je jen vlastníku nemovitosti, jehož majetek zabral (mezi tyto oběti vlastníka náleží mimo to, že musí přijmouti cenu vyměřenou dle let 1913—1915, také to, že si musí dle §u 61 dáti líbiti, že mu Státní pozemkový úřad hyperochu zapíše do náhradové knihy, a to nevyhovitelně, místo, aby mu ji hotově vyplatil), nebylo však úmyslem zákonodárce, by také od věřitelů oběti vyžadoval, vždyť chtěl, jak v záborovém zákoně praví, postihnouti jen majetek pozemkový a to veliký, o věřitelích se však vůbec nezjišťuje, jaký a jak veliký majetek mají, a jistě by bylo nespravedливо, by zákon zkracoval věřitele, třeba nuzného, odnímaje mu disposici jeho kapitálem jen proto, že je to za příležitosti pozemkové reformy. Neprávem tedy Státní pozemkový úřad vyslovil již předem, nevyčkav budoucího výroku rozvrhového soudu ohledně způsobu přikázání pachtýřovy pohledávky, že ji zapíše do náhradové knihy a byla proto stížnost dle §u 46 (2) náhr. zák. n. zn. přípustna, protože ad 1) i ad 2) jde o porušení předpisů §§ 42—45 náhr. zákona, a sice ad 1) proto, že se prohřešeno bylo proti pozitivnímu předpisu §u 43 a) (2) a (5), a ad 2) proto, že pojata bylo do rozhodnutí o přejímací ceně ustanovení, jež do něho dle předpisů těch (§§ 42—45) pojata býti nemělo, ježto tyto k tomu neopravňují a přestoupen tedy takto rámeč, jímž pravomoc Státního pozemkového úřadu omezena.

Čís. 5370.

V tom, že poukázaný dlužník přijal účty a zaslal část kupní ceny poukazci (assignatáři), jest spatřovati přijetí poukazu. Lhostejno, že pro poukázaného dlužníka (společenstvo) bylo stanovami předepsáno, že představenstvo má prohlásiti projev své vůle a podepisovati společenstvo způsobem ve stanovách upraveným. Proti přijetí poukazu může poukázaný dlužník namítati, že neodebral úhrady, pouze tehdy, přijal-li poukaz s touto výhradou.

(Rozh. ze dne 14. října 1925, Rv I 868/25.)

Žalující firma domáhala se na žalovaném společenstvu zaplacení kupní ceny za zboží, jež dodala jednotlivým členům společenstva. O b a